

Серце — як птаха на вітрі.
Вітер хапає віти
Прямо з-під ніг... На чому
Ти маєш сісти й забути
В крилах палаючу втому?
Сядь на солом'яну стріху, —
Не бійся, тебе не застрілять
Хлопчики із катапульки...
Сядь, моє серце, послухай,
Хто там у хаті плаче.
Не знаєш його? Погано.
Ти права не маєш не знати
Найменше на світі горе!
Ти можеш того не знати,
Що сміхом залізо поре.
З низького й високого лету,
З пальми, з берези, з калини
Ти можеш не чути реготу,
Та мусиш почути ридання,
Та мусиш збагнути ридання
Кожнісінької людини!
Сядь, моє серце, послухай,
Хто там у хаті плаче —
Ринешся ти в завірюху,
З болю заплачеш само ти,
Потім співатимеш з люті,
Вихор захочеш збороти,
Серце моє ледаче;
Наставлять на тебе кліті,
Земля заросте багнетами,
Як риба лускою.
По світі
Будеш літати, падати,
Не розуміючи, де ти.
Крила твої затерпнуть,

Скотишся каменем з неба.
А дурень шепне з гніздечка:
"Так йому й треба!"
Та пісня твоя полине
З пальми, з берези, з калини!

1966